

יומא מג

אמר עולא : כל הפרשה כולה, משמע מוציא מיד משמע, ומשמע ממילא :

מוציא מיד משמע או ממילא משמע	הדרשה	הפסוק
	אותה לאלעזר ולא לדורות לאלעזר	<i>ונתתם אתה אף</i>
	לדורות בכהן גדול לדורות בכהן הדיוט	<i>אלעזר הכהן</i>
	שלא יוציא אחרת עמה	<i>והוציא אתה</i>
	שלא ישחוט אחרת עמה	<i>ושחט אתה</i>
	לרב - שלא יסיח דעתו ממנה	<i>לפניו</i>
	לשמואל - שיהא זר שוחט ואלעזר רואה	
לרב ושמואל – מוציא מיד משמע	לרב - הוי מיעוט אחר מיעוט ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות, דאפילו כהן הדיוט	<i>ולקח אלעזר הכהן מדמה באצבעו</i>
לשמואל – מוציא מיד משמע	לרב – ממילא משמע	<i>ולקח הכהן צף ארז ואזוב וסני תולעת</i>
	לשמואל - דאפילו בכהן הדיוט	<i>וכסס כסדיו הכהן</i>
	כהן בכיהונו, לדורות קושי: הניחא למאן דאמר לדורות בכהן הדיוט - שפיר, אלא למאן דאמר לדורות בכהן גדול, השתא כהן גדול בעינן - בכיהונו מיבעיא? תירוץ: אין, מילתא דאתיא בקל וחומר טרח וכתב לה קרא	<i>וטמא הכהן צד הצרע</i>
	<i>אי</i> - להכשיר את הזר, <i>טהור</i> - להכשיר את האשה, <i>והניח</i> - מי שיש בו דעת להניח, יצאו חרש שוטה וקטן, שאין בהן דעת להניח.	<i>ואסוף איש טהור את אפר הפרה והניח</i>
	לר' יהודה, <i>קטן כשר</i> אשה <i>פסולה</i> – אם כן לימא קרא ולקח מאי <i>ולקחו</i> דאפילו קטן דפסולי לך התם, הכא כשר. אשה מנא ליה? <i>ונתן</i> ולא ונתנה	<i>ולקחו אטמא אצפר שרפת החטאת</i>
מוציא מיד משמע	לרבנן: <i>אי</i> ולא אשה, <i>טהור</i> - להכשיר את הקטן <i>קטן כשר, אשה פסולה</i>	<i>ולקח אזוב וטבל באיט איש טהור</i>
	לר' יהודה, <i>אי</i> ולא קטן, <i>טהור</i> להכשיר את האשה. <i>קטן פסול, אשה כשרה</i>	<i>והלך הטבר צף הטמא</i>
	<i>טהר</i> - מכלל שהוא טמא, לימד על טבול יום שכשר בפרה	

(יז) ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת ונתנו עליו מים חיים אל כלי :
קידוש מים

	תנא קמא	רבי יהודה
קטן	פסול	כשר
אשה	כשרה	פסולה
הטעם	דכתיב ולקחו אצפר שרפת החטאת , הנך דפסלי לך באסיפה - פסלי לך בקידוש, והנך דאכשרי לך באסיפה - אכשרי לך בקידוש	אם כן לימא קרא ולקח מאי ולקחו דאפילו קטן דפסלי לך התם, הכא כשר. אשה מנא ליה? ונתנו ולא ונתנה.
תגובת תנא קמא לר' יהודה	אי כתב רחמנא ולקח ונתנו, הוה אמינא: עד דשקיל חד ויהיב חד, כתב רחמנא ולקחו . ואי כתב רחמנא ולקחו ונתנו - הוה אמינא: עד דשקלי תרי ויהיב תרי, כתב רחמנא: ולקחו ונתנו , דאפילו שקלי תרי ויהיב חד	

הזאה

	תנא קמא	רבי יהודה
קטן	כשר	פסול
אשה	פסולה	כשרה

קושי על ר' יהודה: מיתיבי: הכל כשרין להזות חוץ מטומטום, ואנדרוגינוס, ואשה. וקטן שאין בו דעת - אשה מסייעתו ומזה. ולא פליג רבי יהודה!
תירוץ: אמר אביי: כיון דאמר מר משמע מוציא מיד משמע ומשמע ממילא - פליג.

- (א) ויִדְבֹר ה' אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן לֵאמֹר:
 (ב) זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה ה' לֵאמֹר דַּבֵּר אֶל **בְּנֵי יִשְׂרָאֵל** וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה תַּמְיָמָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עַל:
 (ג) וַיִּתְּתֶם אֹתָהּ אֶל **אַלְעָזָר הַכֹּהֵן** וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וְשַׁחַט אֹתָהּ לִפְנֵינוּ:
 (ד) וְלָקַח **אַלְעָזָר הַכֹּהֵן** מִדְּמָהּ בְּאֶצְבָּעוֹ וְהִזָּה אֶל נֶכַח פְּנֵי אֹהֶל מוֹעֵד מִדְּמָה שְׂבַע פְּעָמִים:
 (ה) וְשָׂרַף אֶת הַפָּרָה לְעֵינָיו אֶת עֹרָהּ וְאֶת בְּשָׂרָהּ וְאֶת דְּמָהּ עַל פְּרִשָׁה יִשְׂרָאֵל:
 (ו) וְלָקַח **הַכֹּהֵן** עֵץ אֲרִזָּה וְאֲזוֹב וְשֵׁנִי תוֹלְעֵת וְהִשְׁלִיךְ אֶל תוֹךְ שְׂרַפַת הַפָּרָה:
 (ז) וְכִבֶּס בְּגָדָיו **הַכֹּהֵן** וְרִחַץ בְּשָׂרוֹ בַּמִּים וְאַחַר לָבֵא אֶל הַמַּחֲנֶה וְטָמֵא **הַכֹּהֵן** עַד הָעֶרֶב:
 (ח) וְהִשְׂרִף אֹתָהּ וְכִבֶּס בְּגָדָיו בַּמִּים וְרִחַץ בְּשָׂרוֹ בַּמִּים וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב:
 (ט) וְאַסֵּף **אִישׁ טְהוֹר** אֶת אֶפְרַיִם הַפָּרָה וְהַנִּיחַ מַחוּץ לַמַּחֲנֶה בְּמִקְוֹם טְהוֹר וְהִיִּתָּה לְעֵדוּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁמַרְתָּ לְמִי נִדָּה חֻטְאת הוּא:
 (י) וְכִבֶּס הָאִסֵּף אֶת אֶפְרַיִם הַפָּרָה אֶת בְּגָדָיו וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב וְהִיִּתָּה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלָגֵר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם:

(יז) **ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת ונתנו עליו מים חיים אל כלי:**
 (יח) ולקח אֲזוֹב וְטָבַל בַּמִּים **אִישׁ טְהוֹר** וְהִזָּה עַל הָאֹהֶל וְעַל כָּל הַכְּלִים וְעַל הַנֶּפֶשׁוֹת אֲשֶׁר הֵיוּ שָׁם וְעַל הַנֶּגַע בְּעֶצֶם אוֹ בְּחֵלֶל אוֹ בְּמַת אוֹ בְּקֶבֶר:

עוד אמירה כעולא לגבי פרשנות הפרשה: אמר רבי אסי: כי הוּוּ בה רבי יוחנן וריש לקיש בפרה, לא מסקי מינה אלא כמאי דמסיק תעלא מבי כרבא, אלא אמרי: משמע מוציא מיד משמע, ומשמע ממילא.

עוד דעה בעניין שחיטת הפרה בזר: תני תנא קמיה דרבי יוחנן: **כל השחיטות כשרות בזר, חוץ משל פרה.**

תגובת ר' יוחנן: אמר ליה רבי יוחנן: פוק תני לברא! לא מצינו שחיטה בזר פסולה.
עוד בדעת ר' יוחנן: ורבי יוחנן, לא מיבעיא לתנא דלא ציית - אלא אפילו לרביה לא ציית. דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוצדק: שחיטת פרה בזר - פסולה. ואני אומר: כשירה. לא מצינו שחיטה שפסולה בזר.

בא לו אצל פרו שניה.

שאלה: מאי שנא בוידוי ראשון דלא אמר ובני אהרן עם קדושך ומאי שנא בוידוי שני דאמר ובני אהרן עם קדושך?

תשובה: תנא דבי רבי ישמעאל: כך היא מדת הדין נותנת, מוטב יבא זכאי ויכפר על החייב. ואל יבא חייב ויכפר על החייב.

משנה. שחטו וקבל במזרק את דמו, ונותנו למי שהוא ממרס בו על הרובד הרביעי שבהיכל כדי שלא יקרש.

נטל מחתה ועלה לראש המזבח, ופנה גחלים אילך ואילך, וחותרה מן המעוכלות הפנימיות, וירד והניחה על הרובד הרביעי שבעזרה.

בכל יום	היום
היה חותה בשל כסף ומערה בתוך של זהב	חותה בשל זהב ובה היה מכניס
חותה בשל ארבעת קבין ומערה לתוך שלשת קבין	והיום חותה בשלשת קבין, ובה היה מכניס
רבי יוסי אומר: בכל יום חותה בשל סאה ומערה בתוך שלשת קבין	והיום חותה בשלשת קבין ובה היה מכניס
היתה כבדה	קלה
ידה קצרה	ארוכה
זהבה ירוק	אדום, דברי רבי מנחם
מקריב פרס בשחרית ופרס בין הערבים	מוסיף מלא חפניו
היתה דקה	דקה מן הדקה
כהנים עולין במזרחו של כבש ויורדין במערבו	כהן גדול עולה באמצע ויורד באמצע רבי יהודה אומר: לעולם כהן גדול עולה באמצע ויורד באמצע
כהן גדול מקדש ידיו ורגליו מן הכיור	מן הקיתון של זהב רבי יהודה אומר: לעולם כהן גדול מקדש ידיו ורגליו מן הקיתון של זהב.
רבי מאיר: היו שם ארבע מערכות	חמש
רבי יוסי אומר: שלש	ארבע
רבי יהודה אומר: שתיים	שלש

קושי: והכתיב *כֹּל אִדָּם לֹא יִהְיֶה בְּאֵפֶל מִזְבֵּחַ!*
תירוץ: אמר רב יהודה: תני של היכל.

